i Askovadressens Dage, nu synes at være bleven endog flere „frisindede“ Tingsmænd for radikalt.

Men enten nu Lovforslaget behager eller ej, vil det dog sikkert komme igen ad Aare, atter og atter, indtil det omsider gaar Skærsilden igennem.

Om det just vil ske ganske i den sidst foreliggende Form, kan være et Spørgsmaal; men Grundtankerne vil sikkert blive de samme. I Enkelthederne kan der vistnok være et og andet, som trænger til Forbedring.

— Særlig er der et Punkt i vor gældende Ægteskabslov, som man har ladet gaa uforandret over i Forslaget, der formentlig trænger haardt til Ændring, nemlig Bestemmelsen om, at Kvinden kan indgaa Ægteskab, saa snart hun er fyldt 16 Aar — ja kan endog faa Dispensation fra denne Betingelse. Dette synes mig at være en aldeles uforsvarlig Bestemmelse, som ikke burde skæmme en ny Lov.

Man taler og skriver af og til om de østerlandske Børneægteskabers Fordærvelighed, og det kan være meget sandt. Men hvad er en Pige paa 16 Aar her i Norden mere end et Barn? I alt Fald er hun ikke hverken aandelig eller fysisk moden til at tage en saa afgørende Beslutning for hele Livet som Ægteskabet er. Er det ikke meningsløst at nægte hende fuld Raadighed og Myndighed paa alle mindre betydningsfulde Omraader endog op til 25 Aars Alderen, medens hun allerede for hele 9 Aar siden kan indtræde i Giftermaal? Ganske vist skal hun have rette Vedkommendes Samtykke til sit Forehavende. Men i dette Forhold er et saadant Samtykke langt fra tilstrækkelig betryggende, fordi det netop gælder hendes egen Person, hendes eget Liv og hele Fremtid. En saadan Afgørelse kan og bør ikke for en væsentlig Del træffes af andre end paagældende selv. Og for at det kan ske uden alt for stor Usikkerhed, kunde man nok forsvare at forlange lidt mere Udvikling end den, en 16 Aars Pige kan sidde inde med.

Hvor ofte læser vi ikke om saadanne Barnehustruer, som kommer forkert ind i Ægteskabet, og hvor det saa tidt ender med, at det bliver „trekantet“. (Jvf. f. Eks. „Paa Guds Veje“, „Anna Bryde“ o. m. fl.). Og i det Stykke turde Digtningen stemme nogenlunde med Virkeligheden. Naar man opstiller Kravet om Engifte for hele Livet som Ideal — og at det er Idealet, det ønskeligste, nægter næppe ret mange — saa maa vi forudsætte, at det er fuldvoksne, selvstændige Personer, vi har med at gøre. — —

Ja, dette behøver jeg næppe at udvikle nærmere for dette Blads Læsere. Jeg vil da slutte med at opfordre de, som